

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez brak zastosowania całokształtu prawa ubezpieczeń Unii Europejskiej do wszystkich ubezpieczycieli w sposób wolny od dyskryminacji, Republika Irlandii uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej w szczególności na mocy art. 6, 8, 9, 13, 15, 16 i 17 pierwszej dyrektywy Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie z późniejszymi zmianami oraz na mocy art. 22 i 23 dyrektywy Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniającej dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG; oraz

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że, po pierwsze, Voluntary Health Insurance Board (rada dobrowolnego ubezpieczenia zdrowotnego, zwana dalej „VHIB”) nie mogła w sposób prawidłowy korzystać z wyjątku przewidzianego w art. 4 dyrektywy 73/329/EWG od chwili pierwszej zmiany jej właściwości wskutek wejścia w życie Voluntary Health Insurance (Amendment) Act 1996 (ustawy z 1996 r. o zmianie ustawy o dobrowolnym ubezpieczeniu zdrowotnym), oraz, po drugie, że od tego dnia VHIB zaczęła w pełni podlegać wymogom prawa ubezpieczeń Unii Europejskiej, w szczególności przepisom dotyczącym udzielania zezwoleń, nadzoru finansowego, wydawania norm technicznych oraz marginesu wypłacalności, włączając w to kwestię funduszu gwarancyjnego.

VHIB w chwili obecnej prowadzi swoją działalność bez właściwego zezwolenia udzielonego przez Irish Financial Regulator (irlandzki urząd regulacji usług finansowych), a także nie spełnia m.in. wymogów dotyczących wypłacalności.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil de Pontevedra (Hiszpania) w dniu 11 lutego 2010 r. — Aurora Sousa Rodríguez i in. przeciwko Air France S.A.

(Sprawa C-83/10)

(2010/C 113/37)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Mercantil de Pontevedra

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aurora Sousa Rodríguez, Yago López Sousa, Rodrigo Puga Lueiro, Luis Rodríguez González, María del Mar Pato Barreiro, Manuel López Alonso, Yaiza Pato Rodríguez

Strona pozwana: Air France S.A..

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „odwołanie” w znaczeniu określonym w art. 2 lit. l) [rozporządzenia 261/2004/WE] ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że oznacza ono wyłącznie brak planowego odlotu, czy że oznacza ono również jakąkolwiek okoliczność, która powoduje, że wspomniany lot, na który dokonano rezerwacji, rozpocznie się, lecz nie dotrze do miejsca przeznaczenia, w tym w razie przymusowego powrotu z powodów technicznych na lotnisko wylotu?
- 2) Czy pojęcie „dalsze odszkodowanie”, o którym mowa w art. 12 wspomnianego rozporządzenia, należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza ono, by w przypadku odwołania lotu sąd krajowy przyznał odszkodowanie, a także zadośćuczynienie, z tytułu niewykonania umowy przewozu lotniczego, zgodnie z ustalonymi w krajowych uregulowaniach i orzecznictwie kryteriami dotyczącymi niewykonania umów, czy też przeciwnie, odszkodowanie to powinno dotyczyć wyłącznie poniesionych przez pasażerów i właściwie udokumentowanych kosztów, które nie zostały pokryte w należyty sposób przez przewoźnika lotniczego, zgodnie z wymogami art. 8 i 9 rozporządzenia 261/2004/WE, chociaż nie powołano się na te przepisy, czy też wreszcie, oba te pojęcia dalszego odszkodowania są ze sobą zgodne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Tekst mający znaczenie dla EOG) Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Siegburg (Niemcy) w dniu 12 lutego 2010 r. — Hüseyin Balaban przeciwko Zelter GmbH

(Sprawa C-86/10)

(2010/C 113/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgerichts Siegburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hüseyin Balaban

Strona pozwana: Zelter GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. należy interpretować w ten sposób, że nie jest z nim zgodny przepis krajowy zezwalający na tworzenie grup wiekowych przy wyborze pracowników przeznaczonych do zwolnienia z powodów leżących po stronie zakładu oraz na dokonanie wyboru pomiędzy porównywalnymi pracownikami w taki sposób, aby stosunek liczby pracowników, których należy wybrać z każdej grupy wiekowej, do ogólnej liczby porównywalnych pracowników przeznaczonych do zwolnienia odpowiadał stosunkowi liczby zatrudnionych pracowników z danej grupy wiekowej do liczby wszystkich porównywalnych pracowników zakładu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 17 lutego 2010 r. — NV Q-Beef przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-89/10)

(2010/C 113/39)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: NV Q-Beef

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

1) Czy prawo wspólnotowe stoi na przeszkodzie temu, by sąd krajowy stosował termin przedawnienia wynoszący pięć lat, przewidziany w krajowym porządku prawnym dla wierzytelności wobec państwa, do powództw o zwrot opłat uiszczonych państwu członkowskiemu na podstawie mieszanego systemu pomocy i opłat, który okazał się nie tylko

w części bezprawny, lecz również w części niezgodny z prawem wspólnotowym, wpłaconych przed wejściem w życie zastępującego pierwszy system nowego systemu pomocy i opłat obowiązkowych, który został uznany w ostatecznej decyzji Komisji za zgodny z prawem wspólnotowym, ale nie w zakresie w jakim opłaty te nakładane są z mocą wsteczną za okres przed wydaniem tej decyzji?

2) Czy prawo wspólnotowe stoi na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie mogło powoływać się na krajowe terminy przedawnienia, które są dlań szczególnie korzystne w świetle krajowego prawa powszechnego, dla obrony w postępowaniu wszczętym przeciwko niemu przez jednostkę w celu zapewnienia ochrony praw, które jednostka ta czerpie z traktatu WE, w przypadku takim jak opisany przez sąd krajowy, w którym te szczególnie korzystne krajowe terminy przedawnienia uniemożliwiają żądanie zwrotu opłat uiszczonych na rzecz państwa członkowskiego z tytułu mieszanego systemu pomocy i opłat, który okazał się nie tylko w części bezprawny, lecz również w części niezgodny z prawem wspólnotowym, w sytuacji gdy Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich stwierdził niezgodność z prawem wspólnotowym dopiero po wygaśnięciu tych szczególnie korzystnych krajowych terminów przedawnienia, chociaż niezgodność z prawem istniała już przedtem?

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-90/10)

(2010/C 113/40)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii:

— nie ustalając priorytetowych działań w zakresie ochrony dotyczących znajdujących się na jego terytorium i w makaronezyjskim regionie biogeograficznym specjalnych obszarów ochrony odpowiadających terenom mającym znaczenie dla Wspólnoty określonym w decyzji 2002/11/WE⁽¹⁾, zgodnie z art. 4 ust. 4 dyrektywy 92/43/EWG⁽²⁾, oraz